

Sygn. akt III RC 44/21

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Puławach III Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie

Przewodniczący sędzia Teresa Czajewska

po rozpoznaniu w dniu 1 marca 2021 r. w Puławach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. G.

przeciwko D. G.

o uchylenie obowiązku alimentacyjnego

postanawia:

1. odrzucić pozew;

2. nakazać Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w Puławach zwrócić powodowi A. G. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) wpisaną do kart dochodów pod pozycją 570000917181, tytułem uiszczonej opłaty od pozwu, obniżonej o kwotę równą opłacie minimalnej zgodnie z art. 79 ust.1 i 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz.U. z 2020r. poz. 755 ze zm.).

Sygn. akt III RC 44/21

UZASADNIENIE

W dniu 18 lutego 2021 roku (data nadania) powód A. G. złożył pozew o uchylenie obowiązku alimentacyjnego wynikającego z wyroku Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 5 grudnia 2000 roku, wydanego w sprawie III RC 820/20, z dniem 1 marca 2021 roku.

Z treści pozwu wynika, że pozwana D. G. ukończyła 20 lat, aktualnie od kilku lat razem z matką mieszka w Danii i z dniem 30 czerwca 2020 roku ukończyła szkołę średnią w tym kraju, ponadto nie podejmuje dalszej nauki, podjęła natomiast pracę zarobkową.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z treścią art. 1103 K.p.c. sprawy rozpoznawane w procesie należą do jurysdykcji krajowej jeżeli pozwany ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu w Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 1103³ § 1 K.p.c. stanowi, że sprawy o alimenty oraz sprawy o roszczenia związane z ustaleniem pochodzenia dziecka należą do jurysdykcji krajowej także wtedy, gdy powodem jest uprawniony, który ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu w Rzeczypospolitej Polskiej.

Mając na uwadze treść powyższych przepisów należy wskazać, że sprawy o alimenty należą do fakultatywnej jurysdykcji krajowej sądów polskich, a więc gdy pozwany ma miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu w Polsce, a ponadto w sytuacji, w której powodem jest osoba uprawniona, która ma miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu w

Polsce. Uprawnionym w rozumieniu komentowanego przepisu jest osoba, która twierdzi, że przysługują jej roszczenia alimentacyjne. [por. T. E. , w: T. E. (red.), Kodeks, t. V, 2012, s. 88].

W związku z powyższym przedmiotowa sprawa nie podlega jurysdykcji krajowej, tj. jurysdykcji sądów Rzeczypospolitej Polskiej, pozwana bowiem, która jest jednocześnie uprawnioną do alimentów, mieszka i pracuje w Danii, a zatem należy uznać, że nie ma ona w Polsce ani miejsca zamieszkania, ani miejsca zwykłego pobytu.

Miejsce zwykłego pobytu definiowane jest w piśmiennictwie jako pobyt, który nie ma charakteru stałego, a więc nie towarzyszy mu wola (zamiar) stałego pobytu w danym miejscu i jednocześnie nie jest tylko przebywaniem na danym terytorium [B. T. , w: J. J. (red.), Kodeks, t. II, art. 1103, Nb 4]. Zdaniem I. K. , pobyt zwykły to pobyt niekoniecznie stały (nie ma to znaczenia), ale powinien być bardziej stabilny niż pobyt doraźny (...) (...) pobytu wiąże się z ześrodkowaniem życiowych interesów na terenie danego państwa, a zatem z prowadzeniem działalności zarobkowej, gospodarczej, wykonywaniem pracy bądź ześrodkowaniem interesów osobistych [por. I. K. , w: A. M. (red.), Kodeks, t. IV, art. 1103, Nb 15].

Pojęcie zaś "miejsca zamieszkania" należy wyklądać zgodnie z art. 25 k.c., zgodnie z którym miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu.

Mając na uwadze, że pozwana od kilku lat mieszka w Danii, tam ukończyła szkołę średnią i tam też obecnie podjęła pracę zarobkową, uznać należało, że państwo to jest co najmniej miejscem jej zwykłego pobytu, jeśli nie nawet miejscem jej zamieszkania, na zamiar bowiem stałego pobytu w tym państwie wskazują właśnie wymienione wyżej okoliczności, jak

kilkuletni już pobyt pozwanej na terenie Danii, ukończenie tam szkoły średniej oraz podjęcie przez nią pracy zarobkowej w tym państwie. Te obiektywne okoliczności wskazują na przeniesienie przez pozwaną centrum swoich spraw osobistych i majątkowych do innego państwa.

Zgodnie z treścią art. 1099 § 1 i 2 K.p.c. brak jurysdykcji krajowej stanowi przyczynę nieważności postępowania, którą sąd bierze pod rozwagę z urzędu w każdym stanie sprawy. Zdanie drugie art. 1099 § 1 k.p.c. stanowi, że w razie stwierdzenia braku jurysdykcji krajowej sąd odrzuca pozew.

Mając powyższe na uwadze w oparciu o art.1099 § 1 K.p.c. należało orzec jak w sentencji.